Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францишканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма принимають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльни вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поединоке число 3 кр.

Ч. 267. | Нинѣ: Завтра: | Iакова Стефана пм. | Леокадіѣ Юдиты | Пятниця 27 лист. (9 грудня) 1892 | Всхôдъ сонця 7 г. 42 м.; заходъ 4 г. 5 м. Варом. 743 терм. — 2°. — 6 2° | Рôкъ II.

Рада державна.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты пословъ предложило правительство проектъ закона въ справѣ конверсіѣ галицкого довгу индемнізаційного.

Петиціи громадъ повѣта гусятиньского о запомоги зъ причины неурожаю ухвалено трактувати яко справу наглу и передано ихъ правительству, щобы оно перевело доходженє и предложило вôдповѣдній внесеня.

Зъ порядку дневного вела ся дальша дебата надъ вôдповѣдею президента міністровъ гр. Таффого на интерпеляцію Пленера въ справѣ розвязаня ліберецкои рады громадскои. — Пос. Бендель прилучивъ ся до оногдашного заявленя пос. Руса и зазначивъ, що вôдповѣдь ґр. Таффого не оправдує поступованя властей зъ Ліберцемъ. Ходить тутъ о напасть на автономію громадску. Право самоуправы громадскои єсть пôдставою свободы. Оборона Ліберця лежить въ спôльнôмъ интересѣ всѣхъ Нѣмцѣвъ австрійскихъ. Бесѣдникъ закôнчивъ заявленемъ, що Нѣмцѣ будуть завсѣгды вѣрными пôддаными Є. Вел. Цѣсаря, але не станутъ ся нѣколи слугами ґр. Тука.

Опôсля промавлявъ пос. Масаржікъ и жалувавъ ся на переслѣдуваня ческихъ школъ въ громадахъ нѣмецкихъ, пôдчасъ коли ческй громады выдають дуже богото грошей на школы нѣмецкй. — Промавляли ще послы Адамекъ, Вашатый и Морре. Сей послѣдный робивъ Чехамъ закиды, що они своими бесѣдами о ческômъ правѣ державнômъ забирають Палатѣ найбôльше часу. — По нѣмъ промавлявъ пос. Люеґеръ, котрого бесѣда була мѣсцями навѣть дуже добра. Бесѣдникъ вказавъ насамперѣдъ на то, що послы въ парляментѣ вѣчно лишь сварять ся. На перемѣну завдають насамперѣдъ Нѣмцѣ Чехôвъ, вôдтакъ Чехи Нѣмцѣвъ, вôдтакъ антісеміты жидôвъ и т. д. Оногдашну интерпеляцію пос. Соммаруґи назвавъ бесѣдникъ денунціяціею. Дальше выступавъ вôнъ противъ панованя феодалôвъ, а вôдтакъ доказувавъ, що розвязанє ліберецкои рады громадскои наступило въ интересѣ нѣмецкои партіѣ ліберальнои. Борбу Чехôвъ зъ Нѣмцями назвавъ бесѣдникъ борбою о дрôбницѣ и выступивъ вôдтакъ остро противъ пословъ. Коли мы тутъ сваримо ся — казавъ бесѣдникъ — то середъ всѣхъ народôвъ въ Австріи настає чимъ разъ бôльша нужда. Пôдчасъ коли веде ся нарада надъ найважнѣйшими справами, то въ Палатѣ пусто, а послы являють ся ажь тогды, коли думають, що буде якась „геца“. Нехай намъ Богъ простить, що мы за таку дѣяльность выдираємо народови зъ кишенѣ по 10 зр. діеты. Бесѣдникъ закôнчивъ свою рѣчь просьбою до пословъ, щобы устаткували ся. — По кôлькохъ фактичныхъ спростованяхъ закрыто засѣданє а слѣдующе назначено на пятницю.

Зачувати, що правительство має на слѣдуючôмъ засѣданю зажадати ухваленя провізоріи буджетовои на два мѣсяцѣ. Кажуть, що правительство носило ся первѣстно зъ гадкою розвязати парляментъ, але вôдтакъ вôдступило вôдъ того. Въ ситуаціи парляментарнôй доси нѣчого не змѣнило ся. Міністеръ ґр. Кінбурґъ бувъ вчера у Є. Вел. Цѣсаря на авдієнціи, котра тревала цѣлу годину; о его димісіи не чувати доси нѣчого. До Dzien. Polsk-ого доносять зъ Вѣдня яко чутку, що межи предсѣдателемъ Кола польского, пос. Яворскимъ а лѣвицею ведуть ся якôсь переговоры.

Комісія буджетова ухвалила кредитъ, потрѣбный на выкупно телефонôвъ въ десяти мѣстахъ въ Австріи, мѣжь тыми у Львовѣ и въ Чернôвцяхъ.

Выстава краєва.

Вчера уконституовала ся XXIII секція, обнимаюча „літературу, дневникарство, книгарство, переплетництво, друкарство, літографію, фотоґрафію и другй штуки репродукційнй. Вчера о 5 год. по полудни зôбрало ся въ сали будынку соймового кôлькадесять особъ, запрошеныхъ предсѣдателемъ выставы, кн. Адамомъ Сапѣгою. По повитаню зôбраныхъ предсѣдателемъ выставы выбрано предсѣдателемъ XXIII секціѣ одноголосно дра Кубалю, віцепредсѣдателемъ п. Адама Асника, секретаремъ п. Амборского, а референтомъ п. В. Белзу.

Въ дискусіи забиравъ голосъ п. Фриліньґъ и домагавъ ся, щобы задержати также межинародну конкуренцію зъ увзглядненемъ въ першôй лініи выставцѣвъ польскихъ. Дир. п. Мархвицкій заявивъ, що годить ся на ту гадку, тымъ бôльше, що ее пôднесено вже и въ иншôй секціи, а именно въ вôддѣлѣ машинъ и въ вôддѣлѣ санітарнôмъ. — П. Штаркель вносивъ, щобы выбрати чотирохъ корреферентôвъ. П. Реваковичъ зажадавъ окремого корреферента для друкарства; п. Амборскій жадавъ окремого корреферента для літературы; п. Бараньскій ставивъ внесенє,

НА АВАЛѢ.

Оповѣданє зъ минувшины Сербôвъ.

Осипа Тужимского.

(Конець)

Що за страшный бувъ то день! Горы и долины покрытй були снѣгомъ, на Дунаю блестѣли брилы леду. Здавало ся, що сама природа розпростерла нарочно такій бѣлый покровъ, щобы на тлѣ его выразнѣйше вôдбивала ся кровь нашихъ мучениковъ. Сто пятнайцять бранцѣвъ выведено зъ земныхъ тюремъ и стято имъ головы, а кровь полила ся довкола и почервонила поля снѣгомъ укрытй.

Гôрша ще доля стрѣтила игумена тирновского монастиря и его товаришѣвъ. Оденъ другого мусѣвъ вбивати на паль и ставити на башняхъ вôдъ стороны австрійскои брамы. Милошь не промовивъ цѣлый день анѣ слова, ажь вечеромъ пôдôйшовъ до мене и каже:

— Коли ты, хлопче, будешь жити и вернешь до своихъ, то скажи, що Милошь вôдраджувавъ повстанє, бо думавъ, що золотомъ выможе на туркахъ все, але нинѣ пересвѣдчивъ ся, що чого не здобуде самъ оружіємъ, то все може вже уважати пропащимъ.

По тôмъ кровавôмъ дни настала страшна нôчь, ще тяжша, жаденъ христіянинъ не мôгъ ока прижмурити. Всѣ знали, чого мають сподѣвати ся.

Мы сподѣвали ся, що зложимо, подôбно якъ и нашй братя, голову пôдъ мечь ката. Передъ очима станула менѣ моя доля нещасна, а передовсѣмъ бѣдна Милена, така дорога менѣ. Я видѣвъ еѣ гарну, величну поставу, очи залитй сльозами, видѣвъ, якъ пôдлый баша стоявъ передъ нею и силомôць, грозьбами, хотѣвъ пôрвати въ свои руки еѣ, чисту и невинну, якъ голубку. Мое серце нападала невымовна розпука на думку, що коли завтра поведуть мене може на смерть разомъ въ иншими, то бѣдна Милена сама остане ся въ неволи и въ гаремѣ втратить честь, дорожшу вôдъ житя, и славу свою.

— Ой! чомужь тогды, коли насъ турки напали, двома кулями не увôльнивъ я еѣ и себе зъ рукъ ворога! — такъ нарѣкавъ я все на себе.

Тымчасомъ по тôмъ памятнôмъ святѣ, несподѣвано наставъ для насъ день спасеня. Кровь нашихъ братôвъ выкупила насъ. Помôръ, що ширивъ ся дотеперь лише середъ христіянъ, почавъ также и помѣжь турками забирати для себе жертвы. Наставъ немалый перелякъ. Яничаре почали шепотати, що се кровь христіяньска, пролита въ такôй скôлькости, навела на нихъ помôръ. Гаремъ бунтовавъ ся, а перша жѣнка башѣ наставала, щобы выгнати христіянку, бо коли она буде въ гаремѣ, то всѣ такъ помруть.

Дôзнавши ся о тôмъ, хитрый Милошь скориставъ зъ нагоды и старавъ ся выкупити Милену и прочихъ невôльникôвъ.

Смерть стôлько христіянъ вдоволила вже кровожадность Сулеймана; притôмъ мучивъ его страхъ передъ заразою. Тому по довгихъ заходахъ Милоша приставъ на згоду. За Милену обѣцявъ Милошь дати вôсѣмъ мѣшкôвъ золота, а сто мѣшкôвъ за прочихъ вязнѣвъ. На нинѣшнй грошѣ каждый мѣшокъ золота значить пятьсотъ пястрôвъ.

Башѣ розходило ся найбôльше о Милену. Коли бы не страхъ передъ моровою заразою и заздрôсть жѣнокъ, то хто знає, чи мимо опору и страшнои ненависти, яку читавъ на лици Милены, бувъ бы выпустивъ еѣ зъ своихъ рукъ.

Однакъ стало ся инакше.

Мôй пане, вы не можете собѣ уявити радости, яку мы чули, коли намъ знято кайданы зъ рукъ. Мы цѣлували руки Милоша. Я думавъ собѣ, що й вôнъ буде вôльнымъ, тымчасомъ всѣ бранцѣ вôдôйшли, а мене и Милоша задержали ще въ крѣпости. Я дякувавъ Богу, що Милена свобôдна. Дмитро завѣвъ еѣ на передмѣстя до одного приятеля Милоша, въ котрого мала остати ся такъ довго, поки не найде ся якій певный провôдникъ для неѣ. Лише мы три, то єсть Милошь, Дмитро и я, остали ся на ласцѣ и неласцѣ башѣ, нѣбы вôльнй, а таки его вязнѣ. Дармо просивъ Милошь башу, щобы хочь на кôлька днѣвъ позволивъ ему удати ся на другу сторону Дунаю. Паша не хотѣвъ и чути про се, мимо того, що Милошь обѣцявъ ему привезти

щобы выбрати 5 корреферентôвъ. Станулo остаточно на тôмъ, що выбрано слѣдуючихъ корреферентôвъ: п. Плятона **Костецкого** для літературы и дневникарства; п. **Гетріца** для переплетництва; п. **Тшемеского** для фотоґрафіѣ и ритовництва и п. **Наймана**, директора друкарнѣ Піллера и спôлки, для друкарства, літоґрафіѣ и вôдливаня черенокъ.

Кн. А. Сапѣга повѣдомивъ зôбраныхъ, що комітетъ не обмежить ся лишь на выданю каталоґа выставы, зъ котрого можна бы вôдшукати пôсля числа кождый предметъ на выставѣ, але задумуе выдати катальоґъ, въ котрôмъ була бы представлена цѣла історія выставы. Просивъ длятого, щобы всѣ панове корреференты памятали на то и все нотували, всѣлякй трудности и перепоны, зъ якими мусѣли бороти ся и т. д., щобы вôдтакъ можна выдати такій катальоґъ, якъ выдали Чехи по своѣй выставѣ пôдъ заголовкомъ „100 лѣтъ ческои працѣ.“

По сѣмъ ухвалила секція прибрати собѣ ще и запросити на членôвъ пп.: дра Бальцера и дра Р. Пілята, дра Вислоцкого и Естрайхера зъ Кракова, редакторôвъ народныхъ часописей дра Гіршберґа, Бол. Выслоуха, Шим. Матусяка, Войнаровича, о. Моравского, ґр. Мыцельского и редакторôвъ письмъ провінціональныхъ. На пытане п. Колаковского, редактора Gaz. Polsk-ои въ Чернôвцяхъ, вôдповѣвъ п. Шгаркель, що въ Чернôвцяхъ буде установленый окремый комітетъ мѣсцевый.

Зъ рускихъ товариствъ.

Одна изъ рухливѣйшихъ філій товариства „Просвѣты“ то Стрыйска філія. Заходами еѣ вôдбули ся дня 27 падолиста с. р. въ сали Руского Касина другій вôдчиты при дуже численнôй участи членôвъ и гостей. Самыхъ селянъ и мѣщанъ було до 200, а кромѣ того зôбралась досыть численно также руска интеліґенція. Выклады розпочавъ адвокатъ дръ Евг. Олесницкій короткою промовою, въ котрôй именемъ філіѣ повитавъ присутныхъ и пояснивъ цѣль и значѣне просвѣтнои працѣ товариства.

Вôдтакъ проф. **Иванъ Вахнянинъ** мавъ цѣлогодинный выкладъ „Про серце и его дѣланя въ людскôмъ орґанізмѣ“. Бесѣдникъ пояснювавъ рѣчь при помочи вôдповѣдного анатомічного апарату и представлявъ усе такъ ясно, докладно и популярно, що селяне слухали его зъ напруженою увагою и зъ дуже живымъ заинтересованемъ, а коли скôнчивъ, просили заразъ, щобы на будучихъ сходинахъ мавъ дальшй выклады о орґанізмѣ людскôмъ, бо зъ тыхъ выкладôвъ дознають ся рѣчей, про котрй вôдъ нѣкого доси не чували.

Другій выкладъ мавъ п. Андроникъ Могильницкій „Про способы ратунку для довжниковъ пôдчасъ екзекуцій“. Выкладъ сей бувъ такъ живый и популярный, що слухачелѣ селяне кôлька разôвъ перерывали его оплесками. Бесѣдникъ заслуживъ собѣ вповнѣ на то, бо въ вымовныхъ устахъ его ожила мертва буква права, и способъ выкладу пôдôйшовъ якъ не можна красше пôдъ ровень понять слухателѣвъ.

Помѣжь обома выкладами спѣвавъ мѣшаный хоръ стрыйского мѣщаньства. Продукціи его були удачнй, а деякй зъ нихъ мусѣли бути на жадане слухателѣвъ повторенй. Хоромъ управлявъ проф. Ґерусъ, котрого заслугою есть гарне пôдготовлене сего хору. Молоденька донька стрыйского мѣщанина п. Рудницкого вôддеклямувала стишокъ Антона Могильницкого „Рôдна мова“. По скôнченю выкладôвъ замкнувъ тй сходины дръ Олесницкій запрошуючи членôвъ на дальшй, котрй заповѣвъ на день 11 грудня с. р. Зъ мѣжь зôбраныхъ селянъ выступивъ Григорій Скобликъ зъ Дашавы и теплымъ словомъ подякувавъ выдѣлови стрыйскои філіѣ за еѣ ширй заходы на поли народнои просвѣты. „На зазывъ Вашъ будемо приходити сотками! — закôнчивъ бесѣдникъ — и всѣ зôбранй розôйшлись зъ великимъ вдоволенемъ и певно не безъ користи. Народъ заинтересувавъ ся и розбудивъ ся. Окликъ „просвѣта“ розходить ся широко по цѣлôмъ повѣтѣ и будить проявы житя навѣть тамъ, де доси панувала повна дрѣмота.

Третй выклады въ стрыйскои філіи „Просвѣты“ вôдбудуть ся сеи недѣлѣ т. е 11 с. м. и выкладати будуть: проф. Ив. Вахнянинъ: „Якимъ способомъ чистить ся кровь въ людскôмъ орґанізмѣ?“ — о. Левъ Горалевичъ зъ Угерска: „Про раціональне плекане худобы“ — и о. Ол. Бобикевичъ дальше „Историю Козаччины“. Мѣжь вôдчитами будуть продукуватись хоры пôдъ управою проф. Ґеруса и будуть выголошенй декламаціи. Выдѣлъ стрыйскои філіѣ „Просвѣты“ запрошуе всѣхъ членôвъ „Просвѣты“, щобы разомъ зъ своими родинами и знакомыми, котрыхъ можуть привести яко гостей, на тй выклады явити ся зволили. При тôй нагодѣ можна вписуватись въ члены „Просвѣты“.

Переглядъ політичный

Якъ вже звѣстно, пôдвысшено станъ компаній въ 25 полкахъ пѣхоты о 9 людей, а то о 1 капраля, 2 фрайтрôвъ и 6 рядовыхъ. Нормальный высшій станъ компаніѣ буде отже выносити вôдъ 1 сѣчня 1893 р. разомъ зъ офіцирами 95 людей, а нормальный низшій станъ 86 людей. Такъ званый высшій станъ компаніѣ выносить якъ доси 131 людей. Полки, въ котрыхъ то пôдвысшене наступило суть: чч. 2, 4, 7, 15, 17, 19, 22, 23, 24, 27, 31, 32, 34, 38, 46, 47, 69, 71, 81, 82, 85, 95, 97, 100 и 101.

Пôсля N. fr. Presse мае вже сими днями появити ся въ урядовôй ґазетѣ вѣденьскôй оголошене димісіѣ міністра ґр. Кінбурґа.

Міністерство скарбу выделеґувало комісію, складаючу ся зъ секретаря п Бернатцкого, дра Каз. Ґалецкого и Швабого, на инспекцію галицкихъ и буковиньскихъ орґанôвъ скарбовыхъ.

До Köln. Ztg. доносять, що въ Кіевѣ арештовано множество студентôвъ а также и кôлькохъ офіцирôвъ, пôдозрѣныхъ о якійсь заговôръ.

Зъ Петербурга доносять, що недавно тому прибуло тамъ двохъ офіцирôвъ зъ турецкои кавалеріѣ, щобы тамъ студіювати орґанізацію козакôвъ. Наразѣ примѣщенй ихъ при амбасадѣ отоманьскôй, а опôсля мають бути придѣленй до козацкихъ пôлкôвъ.

Сербскй радикалы въ Бѣлградѣ дôстали добру науку. Розходило ся о то, щобы радикальнôй репрезентаціи сербскои столицѣ дати вотумъ недовѣря. На то наставали дуже ліберали. Радикалы були зовсѣмъ певнй, що они ще мають досыть силы и що до того не прийде. Тымчасомъ на 4230 выборцѣвъ высказало 3162 вотумъ недовѣря, хочь радикалы дуже противъ того аґітували. Фактъ сей пошкодить мабуть радикаламъ дуже при слѣдуючихъ выборахъ до скупщины.

Новинки

Львôвъ дня 8 грудня.

— **Найд. Архикнязь Леопольдъ Сальваторъ** выѣхавъ до Городенки и замешкавъ у барона Ромашкана

зъ дороги грошѣ, потрѣбнй на выкупъ. Нѣчо не помогло, отже пôслали Дмитра. Тогды Милошъ промовивъ до мене кôлька слôвъ.

— Мôй хлопче, йди разомъ зъ Дмитромъ; красше, коли й тебе тутъ не буде. Однакъ памятай собѣ, коли выйдешь за браму, не йди зъ Дмитромъ, але возьми на право, до Топчидера и пôдъ Авалею третого дня жди на мене. Але першого дня, коли розстанешь ся зъ Дмитромъ, иди вôдъ села до села, нехай збере ся трохи оружного люду, щобы въ потребѣ, коли я явлю ся на Авалѣ надъ потокомъ, схопили за зброю. Скажи имъ, нехай беруть ся до того осторожно, щобы ихъ не заскочили Турки в дорозѣ. Другого дня старай ся бачити зъ Миленою, а ажь третого дня около полудня стань собѣ на згаданôмъ мѣсци и повтори всѣмъ мои слова.

На другій день выйшовъ я разомъ зъ Дмитромъ зъ крѣпости, але пôшовъ не въ сторону Савы, лише въ противну сторону, якъ вôнъ, такъ якъ менѣ казавъ Милошь. Я стерѣгъ ся дуже всякои стрѣчѣ, ажь коли вôйшовъ до села, обведеного лѣсами, запукавъ до однои хаты. Мене приняли якъ брата. Скликали старшину, по котру заразъ пôслали, а она почувши приказъ Милоша була кождои хвилѣ готова схопити за зброю.

Другого дня одень рôльникъ въ Ружанъ котрый знавъ добре найблизшій и найбезпечнѣйшій мѣсця, повѣвъ мене на ново до мѣста. Повѣдомленый о мешканю Боговича, — бо такъ называвъ ся господарь Милены — не пытаючись, ишовъ я просто до его хаты. Серце било ся въ менѣ вô зворушеня, коли по звичайнôмъ привитаню спытавъ я о Милену. Въ першôй комнатѣ не заставъ я еѣ. Сербы ховали звычайно свои жѣнки и доньки, щобы на нещасте не впали въ очи Туркамъ. Я створивъ дзерѣ до другои, меншои комнатки. На коминку горѣвъ великій огонь, а Милена зъ веретеномъ въ руцѣ сидѣла на низькôмъ стôльчику. Побачивши мене, скаменѣла, ажъ веретено выпало еѣ зъ рукъ.

— Не пôзнаешь мене? — спытавъ я еѣ тихо. — Приходжу завести тебе на инше, безпечнѣйше мѣсце.

Блѣде еѣ лице покрылось румянцемъ, зъ усмѣхомъ глянула на мене

— Якажъ я щаслива, що ты жиешь! — промовила, витаючись зô мною.

Менѣ дрожали руки, я не мôгъ укрыти свого чутя. Милена зворушена глянула зъ докоромъ на мене. Она мовчала, але въ поглядѣ еѣ мôгъ я выразно вычитати слова:

— Належу до кого иншого, не можу бути твоею. Мусишь пригнести свое чутє.

Въ тôй хвили прийшовъ менѣ на думку мôй батько и рады его, що менѣ дававъ ихъ передъ сею памятною подорожію. Отже почавъ я собѣ докоряти за ту неровважну любовь, що тои хвилѣ збудила ся у моимъ серци.

— Ты менѣ сестрою! — промовивъ я, щобы покрыти свое замѣшане.

— А ты менѣ братомъ и спасителемъ! — вôдповѣла, зворушена такъ само.

Въ тôй самôй хвили прийшовъ господарь Милены, а розмовивши ся сердечно, почаставъ мене гостиною и небавомъ потôмъ увôйшла вся его родина, то есть жѣнка и два его сыны — и всѣ разомъ засѣли мы за стôлъ.

Пôдъ вечѣръ скликана громада зôбрала ся знов въ домѣ Боговича. Попрашавшись вô всѣма, пошли мы знов въ сторону Авалѣ. Нетерпеливо очѣкувавъ я хвилѣ, назначенои Милошомъ на стрѣчу.

Що лишь сходяче сонце почало розкидати золоте свое промѣнѣ по вершкахъ гôръ, а мы станули вже на умовленôмъ мѣсци. Вôдъ Жаркова и Ружанъ ишли Сербы, уоружени стрѣльбами, пістолетами и ножами. Тымчасомъ Милоша не було видко. Вже ставъ я журити ся, чи его припадкомъ не стрѣтило нещасте, ще бôльше вôдъ того, въ яке попавъ, ажь чую, хтось кричить на горѣ:

— Брате, брате!

Мы глянули всѣ въ гору. Середъ деревъ побачили мы двѣ снѣгомъ вкрытй особы. Кôлько силъ стало, бѣгли мы назустрѣчь имъ. Бувъ то справдѣ Милошь въ Дмитромъ; я перший обнявъ Обреновича.

— Спасибô вамъ, братя! — промовивъ Милошь по хвили — спасибô, що вы такъ радо ставили ся на мôй зазывъ. Тамъ, братя, тамъ — каже и показуе Бѣлгородску крѣпость — тамъ нашй вороги, вороги нашого народу. Горе вамъ, поганцѣ и вашъ Богъ не спасе васъ!

Вчера вôдбували ся ловы въ лѣсахъ семакôвскихъ, а нинѣ въ Поточискахъ. Въ ловахъ бере участь Найд. Архикнязь и иншй запрошенй гостѣ, а именно: дръ Витолдъ Корыювскій, майоръ бар. Ляцаріні, полковники: бар. Моравецъ, Фішеръ-Кольбрі и Шедіві, майоръ бар. Ґісль, ґр. Стефанъ Шембекъ, Олекс. Гулимка, бар Юл. Бруницкій, Зд. Стойовскій, бар. Францъ Ромашканъ, Христофъ Абрагамовичь и капітанъ Ґай.

— **Про побутъ руского театру въ Сучавѣ** пишуть, що ему поводило ся тамъ добре. Середъ многоязычного тамошного населеня, вывязавъ ся вôнъ зô своеи задачѣ дуже поважно и тымъ заслуживъ собѣ на прилюдне узнане. Делеґаты „Рускои Бесѣды" зô Львова були на представленю „Барона циганьского" и высказують ся дуже похвально о выступахъ артистокъ нашихъ, пань Кравчукôвнои и Фіцнерôвнои, якъ и п. Карпиньского (тенора), котрй мали въ рукахъ першй ролѣ. Що театръ нашъ зробивъ враженье на Сучаванахъ, свѣдчить той фактъ, що послѣдній два представленя дано лишь на усильне домаганє публики. Саля театральна була биткомъ заповнена, а заслуженымъ оплескамъ не було кôнця. Публика складала ся зъ Русинôвъ, Полякôвъ, Нѣмцôвъ, Вôрменъ та жидôвъ, котрй всѣ въ розговорнôй бесѣдѣ уживають руского языка, а бодай всѣ розумѣють. Лишь Румунôвъ не було. Добра слава театру руского загомонѣла и поза границями Буковины, а Яссы домагались, щобы директоръ п. Биберовичъ загостивъ до нихъ бодай на кôлька представлень. Однакожь годѣ було середъ зимы выбиратись туды и длятого п. Биберовичъ переѣхавъ уже 5 грудня до Коломыи, де, надѣемось, публика руска прийме его зъ отвертыми раменами. Делеґаты выдѣлу „Рускои Бесѣды" (проф. Н. Вахнянинъ, К. Лучакôвскій и Ив. Ґулай), вôдвѣдали нашу театральну трупу въ Сучавѣ и переговорились уже зъ персоналомъ артистичнымъ щодо вôдновленя контрактôвъ на рôкъ 1893-ый, въ котрôмъ театръ нашъ перейде пôдъ управу выдѣлу „Бесѣды". На дняхъ возьме выдѣлъ пôдъ розвагу условя, якй поставили до него артисты сцены нашои и завôзве ихъ до пôдписаня контрактôвъ. Кажуть, що п. Биберовичъ зъ женою остане ся на сценѣ руского театру.

— **Нови грошѣ.** Правительство затвердило вже и монеты по два сотики, выбити на пробу, котрй роблять ся зъ бронзу, а вôдтакъ и штуки по 10 сотикôвъ робленй зъ нѣклю. Ще лишь що до монетъ по 10 коронъ зъ золота и бронзовыхъ монетъ, штука по одному сотикови не запало остаточне рѣшене. Вѣденьска монетарня выбиває теперь золотй короны штуки по 20 коронъ, нікльовй монеты по 20 сотикôвъ и срѣбнй по однôй коронѣ.

— **Метелицѣ снѣгови.** Вже вôдъ трохъ днѣвъ падає у насъ у Львовѣ зъ малыми перервами густый снѣгъ и такъ вже нимъ усыпало, що по всѣхъ улицяхъ поробили ся величезнй горы снѣгу, по котрыхъ возы и сани ледви можуть перебрати ся, а по дахахъ лежить така маса снѣгу, що єсть обава, що слабшй зъ нихъ не выдержать тягару и готовй ще пôдъ намъ завалити ся. Зъ цѣлого краю доносять о великихъ метелицяхъ снѣговыхъ. Вчерашный поѣздъ краковскій спôзнивъ ся о кôлька годинъ а безпосередна комунікація зъ Угорщиною перервана. Великй метелицѣ и бурѣ снѣговй настали такожь на Моравѣ, въ Чехахъ и Угорщинѣ. Зъ Иглявы доносять, що вздовжь шляху зелѣзничого Колинъ-Знаймъ лютила ся дня 6 с. м. така сильна буря зъ снѣгомъ, що поломила всѣ стовпы телеґрафічнй и перевертала возы зъ набором а поѣзды на зелѣзници могли ще лишь зъ найбôльшою силою машины порушати ся. Коло Моравскихъ Будвицъ вхопила машина середъ великои метелицѣ якійсь селяньскій возъ и убила одного коня. Въ Будапештѣ упавъ снѣгъ на кôлька стôпъ грубо и дня 6 с. м. настала була на кôлькохъ бôльшихъ улицяхъ перерва въ комунікаціи. Семлиньскій поѣздъ особовый, що выѣхавъ бувъ того дня зъ Будапешту застрягъ въ снѣгу коло Такшонѣ. На кôлькохъ зелѣзницяхъ угорскихъ перестали поѣзды курсувати. Цѣла полуднева Угорщина такъ засыпана снѣгомъ, що она зовсѣмъ вôдтята вôдъ цѣлого свѣта. Вчера застрягъ знову оденъ поѣздъ въ снѣгу коло Вацова. Межи стаціями Бачка и Батова наѣхавъ поѣздъ особовый на машину, що вôдгортала снѣгъ и покалѣчило ся десять осôбъ. Вчера лютила ся такожь сильна буря зъ снѣгомъ у Вѣдни.

— **Огнѣ.** Дня 20 м. м. погорѣвъ вôйтъ Андрѣй Баґанъ въ Лодинѣ въ Сянôцкôмъ. Шкода выносить около 1400 зр. Огонь бувъ пôдложеный — Дня 22 м. м. вечеромъ выбухъ огонь въ стодолѣ селянина Лучки Устѣнного въ присѣлку Лапаѣвка коло Хотинця, въ повѣтѣ яворôвскôмъ, и наробивъ шкоды на 200 зр. И той огонь хтось пôдложивъ. — Дня 29 падолиста вечеромъ, выбухъ въ будынку скарбовôмъ, въ мѣсцевости званôй Погориля, огонь и спаливъ дахъ на домѣ. Шкода выносить зъ 300 зр. Причина огню незнана.

— **Холера.** Въ Шидлôвцяхъ померли зъ давнѣйше выказаныхъ осôбъ одна жѣнка и дитина. Въ Гусятинѣ померла дитина на холеру. Новыхъ выпадкôвъ занедужаня не було.

— **Утопивъ ся** въ керници въ Ряснѣ польскôй, коло Львова, уланъ зъ четвертого полку у Львовѣ, Адамъ Базилѣвъ. Чи вôнъ нарокомъ скочивъ до керницѣ, чи упавъ тамъ зъ власнои неосторожности, на певно не знати. Тѣло покôйного перевезено до ґарнізонового шпиталю у Львовѣ и заряджено обдукцію.

— **Вôдъ попареня.** Дня 30 падолиста въ Княгининѣ, въ повѣтѣ станіславôвскôмъ, у шевця Осипа Карчмарского, попарила ся пятилѣтна донька его. Єѣ лишили безъ опѣки дома, а она мабуть бавила ся огнемъ. Попарене було сильне, бо нещасна дитина померла за кôлька годинъ. Подôбна пригода стала ся и въ Болеславѣ, въ повѣтѣ домбровскôмъ, де попекла ся осьмилѣтна донька Катерины Кардась, Софія и вмерля.

— **Въ Коломыи** за порадою президента суду окружного п. Пясецкого завязало ся Товариство взаимнои помочи судѣвъ присяжныхъ. Цѣлею того товариства єсть удѣляти грошевыхъ запомогъ убогимъ судямъ присяжнымъ, що беруть участь въ розправѣ. Всѣ зъ округа суду коломыйского, котрй мають право бути судями присяжными, будуть рôчно платити малу вкладку, а проценты зъ того фонду пôдуть на запомоги.

— **Здорове мѣсто.** Зъ Фрізахъ въ Каринтіи доносять, що тамъ вôдъ 18 жовтня до 3 грудня отже черезъ 48 днѣвъ нѣхто не померъ въ цѣлôмъ округѣ мѣскôмъ, котрый мае 4000 душъ; не було выпадку смерти анѣ въ домахъ приватныхъ, анѣ въ обохъ мѣскихъ шпиталяхъ, анѣ въ домахъ убогихъ.

— **Загадочнй убійства.** У Ферарѣ въ Италіи убивъ хтось 70-лѣтну ґрафиню Мерони и єѣ покоѣвку, пôдрѣзавши имъ горла. Коли люде набѣгли, ґрафиня вже не жила, а покоѣвка лише сказала, що се убивъ ихъ нѣмець Шуманъ, и померла. Шумана найшли въ другôй комнатѣ такожь зъ раною и вôнъ такожь небавомъ померъ. Такъ и не выслѣдили виновникôвъ.

— **Смерть пачкаря.** Въ Слобôдцѣ турилецкôй утопивъ ся въ рѣцѣ Збручѣ дня 27 м. м. пачкарь Петро Шушко зъ громады Пукляки, въ повѣтѣ борщѣвскôмъ. Пôдъ нимъ заломивъ ся несподѣвано лѣдъ и такъ вôнъ погибъ. Тѣло его выдобуто ажь 29 м. м.

Штука, наука и література.

— **Творы Т. Шевченка** въ повнôмъ выданю являть ся вже въ мѣсяци лютôмъ 1893 р. Выданє обôймати буде два томы на 53 аркушѣвъ друку. Папѣръ веліновый. Форматъ вôсѣмки. Передъ текстомъ буде житєпись поета, написана дромъ Омел. Огоновскимъ, а по текстѣ поясненя. Приложенй будуть два портреты (новй клѣшѣ). Оба томы будуть оправленй въ першôй напôй робôтни переплетничôй п. Мих. Спожарского и Сына на взôръ клясикôвъ европейскихъ въ трехъ красках. — Цѣна передплатна до Нового Року руского чотири злр. за оба томы въ оправѣ. (Пôзнѣйше цѣна выданя буде высша.) Передплату присылати на адресу: „Товариство имени Шевченка у Львовѣ".

† Посмертнй вѣсти.

Померли: Въ Дублянахъ Антôмъ Барта, учитель школы рôльничои въ Дублянахъ, авторъ многихъ популярныхъ творôвъ въ рускôмъ и польскôмъ языцѣ въ рôльництва, проживши 34 роки. — Едвардъ Торосевичь, властитель копалень нафты въ Слободѣ рунґурскôй, въ 46 р. житя. — О. Романъ Добриньскій, парохъ въ Тязовѣ, епархіи станіславôвскои, упокоивъ ся въ 49-ôмъ роцѣ житя а 22-ôмъ священьства; — въ Станіславовѣ Олена зô Сроковскихъ Стахевичева, жѣнка нашого купця, въ 35 р. житя. Покôйна тѣшила ся загальнымъ поважанємъ. — У Львовѣ въ притулку Домса Климъ Мохнацкій, бувшій рускій богословъ, політичный вязень, вôдтакъ приватный учитель, у 83 р. житя.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 8 грудня. На конференціи делеґатôвъ палатъ торговельныхъ розпочала ся вчера дискусія надъ особистымъ податкомъ доходовымъ.

Будапештъ 8 грудня. Урядово сконстатовано, що холера вже зовсѣмъ выгасла въ мѣстѣ.

Берно (моравске) 8 грудня. Посломъ до Рады державнои выбрала тутешна палата торговельна фабриканта Авспіца.

Софія 8 грудня. Россія пригадала болгарскому правительству за посередництвомъ нѣмецкого консуля сплату залягаючихъ коштôвъ окупаційныхъ.

Такъ сказавъ, а слова его зробили на насъ глубоке враженє.

— На врага! — загремѣли крики всѣхъ, а величный гомôнъ вôдôзвавъ ся на вершинахъ гôръ и въ орлиныхъ гнѣздахъ навѣть. Рушницѣ и канджалы заблысли у воздусѣ.

— Тихо! — промовивъ Милошь — здержать ся такъ довго, доки васъ не закличу. Часъ недалекій, але ще не надôйшла година. Мусимо всѣ разомъ станути оденъ коло другого.

— Що хочешь, все зробимо, лише ты веди насъ! Слôвъ твоихъ не забудемо нѣколи! — кричали люде довкола.

— Розôйдѣмъ ся до часу! Побачимось тогды, коли першй галузки зазеленѣють ся и зазуля вôдôзве ся въ нашихъ лѣсахъ! — сказавъ Милошь зъ порывомъ. Спасибô' вамъ ще разъ, братя, и всѣ тихо вертайте до вашихъ хатъ.

На прощане обняли мы его всѣ щиро. Насъ четверо, Милошь зъ Дмитромъ, Милена и я, пôшло дорогою на рудницкй горбы, а прочй вернули до дому.

Бѣдна Милена по богато трудахъ и турботахъ найшла вкôнци притулокъ у родины Милоша, а я вернувъ вкôнци до дому, де за мною вже плакали, якъ за покôйникомъ. Радôсть моеѣ родины границь не мала, всѣ витали мене, мовь бы я воскресъ зъ могилы. И Милошь выкупивъ ся зъ рукъ турецкихъ золотомъ, котре принѣсъ Дмитро для Аґи и башѣ; давъ за себе двѣстѣ дукатôвъ и его выпустили зъ крѣпости.

Зъ весною, коли зазеленѣли ся поля, а зазуля вôдôзвала ся въ нашихъ лѣсахъ, Милошь додержавъ даного слова. Зôбраный нарôдъ выбравъ его своимъ проводиремъ.

Того дня, коли нарôдъ сербскій на колѣнахъ присягавъ передъ Всемогучимъ, що буде вѣрнымъ вôтчинѣ и смерть готовъ потерпѣти въ оборонѣ его свободы, того самого дня въ убогôй сельскôй церковци священикъ, що благословивъ повстанцѣвъ до бою, дививъ ся, якъ я передъ Богомъ присягавъ бути вѣрнымъ... братомъ Милены.

Въ годину пôзнѣйше зъ почестію поцѣлували мы свою хоругов, стиснули руку Милоша и разомъ зъ нимъ пôшли небавомъ на боевище. Подумайте собѣ лише, кôлька то лѣтъ минуло вôдъ тои хвилѣ; менѣ вже сѣмдесять пять лѣтъ минає, а таки ще чую ся молодымъ, коли пригадаю собѣ тй часы.

Отже теперь знаете вже, пане, пригоду въ моеѣ першои подорожи на Авалу; можу ще лишь вамъ додати, що поки житя мого, нѣколи не забуду сеи борбы за волю нашои землѣ и . сестры Милены.

Старый вôзникъ скôнчивъ свое оповѣдане.

— Ну! а теперь пора намъ въ дальшу дорогу! — додавъ, помовчавши хвилину.

Упоєный враженями подорожи и оповѣданємъ старого вôзника, ажь на другій день приѣхавъ я до Крагуевачу.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовый			Мѣш.
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ зъ Пôдв.	3·10	—	10·02	10·52	—	—
(зъ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновецъ	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—

За редакцію вôдповѣдає **Адамъ Креховецкій**.

Експедиція мѣсцева

НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожъ для „Ґазеты Львôвской“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

„ДНѢСТЕРЪ“

Товариство взаимныхъ обезпеченъ

у Львовѣ

засноване на пôдставѣ концесіи Высокого ц. к. Міністерства справъ внутрѣшныхъ зъ дня 9 грудня 1891 ч. 22751, розпочало свою дѣяльнôсть дня 15 н. ст. вересня с. р.

„ДНѢСТЕРЪ“, опертый на засадѣ взаимности своихъ членôвъ, обезпечае всяке майно движиме и недвижиме противъ шкôдъ огневыхъ пôдъ найприступнѣйшими условіями и почислює можливо найнизшѝ преміи.

Всякѝ шкоды ліквідують ся и выплачують ся сейчасъ по пожарѣ.

Фондъ основный „ДНѢСТРА“ выносить наразѣ 50.000 зр.

Якъ фондъ основный такъ и контракты заключенѝ зъ першими Товариствами контрасекураційными, подають „ДНѢСТРОВИ“ можнôсть обезпечувати якъ найбôльшѝ сумы.

Въ силу договору заключеного зъ Товариствомъ взаимныхъ обезпеченъ въ Краковѣ, — „Днѣстеръ“ принимае обезпеченя на жите у всѣхъ можливыхъ комбінаціяхъ.

Друки якъ и всякѝ поясненя подають Аґенты, установленѝ у всѣхъ мѣстахъ и бôльшихъ селахъ якъ и

112

Дирекція „Днѣстра“

у Львовѣ, улиця Театральна число 8.

Изидоръ Воль

ул. Сикстуска ч. 6. у Львовѣ 107

для Галичины одинокій складъ россійского чаю заложеный въ 1870 р.

	Цѣнникъ	вр.	кр.
Побирае що тыждня свѣжѝ посылки дуже доброго чаю въ Москвы и поручае тойже пôсля долученого цѣнника.	½ кільо		
	Kaysor, { знамен. чорн.	1	60
	„ melange	1	80
Замовленя выконують ся точно и скоро, такожъ за послѣплатою — опаковане франко.	Suchong { знаменитый	2	
	найлучшь	3	
	melange P	3	
	MELANGE, караванова	4	
Звертае ся особлившу увагу на три найлучшѝ сорты К. и С. Попова.	Fu-czu-Fu, { Nr. I.	3	20
	„ II.	4	60
	„ III.	6	
	К. и С. Попова { 1 р. 60 1 фт.	2	16
	2 „ — „	2	70
	2 „ 50 „	3	40
	Высѣвки, { знам. пôвъ кільо	1	60
	ff prima	1	80
	non plus ultra	2	50

Цѣны знижени

ПРИГОТОВЛЕНЕ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ

ц. и к. ВОЙСКОВѝ ШКОЛЫ

починае ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ женѝ и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, побôльшити его обемъ а то такъ що до формату якъ и що до змѣсту нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ фінансовѝ и господарскѝ обявы обширно и предметово. Всежъ при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якѝ на насъ накладае побôльшене обему, высокôсть предплаты зôстае незмѣнена, така якъ доси, бо мы намагаемо знайти больше розповсюднене.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатѝ вмѣстомъ числа 1 зр.

Адміністрація: Wien. I. Wollnerstrasse 11

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажъ 50.000 к°

Пôдроблюване забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ ласôтками, такожъ по цукорняхъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.